

ставлявашъ за прика разноскитѣ, които нѣма да прави, ако не ги прави. Нѣмамъ да дамъ подписъ и за онова, което не приемамъ, я? Трѣба, трѣба да падне нѣщо и въ ржката, иначе . . .

Фросинка.

Боже мой! Ще земете нѣщо и въ ржка; тѣ ми казаха чи имали не знамъ вече на кое мѣсто нивя и имотъ, на които ще станете господарь.

Грабчо.

Сега разбирамъ; остава само да видимъ какво ще стане. Но едно нѣщо мя обезпокоява още, Фросинке, и ще ти го кажа. Момичето е младо, както гледашъ, а младитѣ обичатъ подобнитѣ си, и съ тѣхъ ся благодарятъ. Страхъ мя е, прочее, да не бы момичето да не е благодарно отъ мжжъ на мой-тъ възраст, и да не бы това нѣщо ми причини послѣ нѣкои главоболія непріятны.

Фросинка.

Ахъ! господине, вый не познавате както трѣба това момиче. То има и друго свойство, ще ви го кажа. Никога очитѣ му да не видятъ млади момцы! На стѣната исписаны само да ги види, зима ножътъ и ги истъргва. Само старитѣ обича то,

Грабчо.

Наистина?